

Repertoriumnummer: 23/ 3433
Datum van uitspraak: 09/10/2023
Rolnummer: 23/229/A
Materie: Ziekteverzekering zelfstandigen
Type vonnis: Tussenvonnis

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> <i>€</i>	<i>op</i> <i>€</i>
Rechtsmiddelen	

**arbeidsrechtbank Gent,
afdeling Kortrijk**

Vonnis

Kamer K5

VON : DIV

In de zaak van:

[REDACTED]
wonende te [REDACTED]
Eisende partij,
ter terechtzitting in persoon verschenen

tegen:

[REDACTED] KBO: [REDACTED]
met zetel te [REDACTED]
verwerende partij,
ter terechtzitting vertegenwoordigd door [REDACTED] advocaat met kantoor [REDACTED]
[REDACTED]

1. PROCEDURE

[REDACTED] eisende partij, heeft haar vordering ingeleid bij verzoekschrift aan verwerende partij, [REDACTED] (hierna verkort: [REDACTED] op 28 april 2023. Zij tekent beroep aan tegen de beslissing van 2 februari 2023 van [REDACTED]

De partijen werden naar behoren opgeroepen overeenkomstig artikel 704 §2 van het Gerechtelijk Wetboek en rechtsdag werd bepaald op 11 september 2023.

De vordering werd overeenkomstig artikel 764, 10° van het Gerechtelijk Wetboek meegedeeld aan het openbaar ministerie.

[REDACTED] legde conclusies ter griffie neer op 28 juli 2023.

Partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 11 september 2023, waarna de debatten werden gesloten.

Mevrouw Muriel Dumarey, substituut-arbeidsauditeur, gaf mondeling advies ter zitting. [REDACTED]
[REDACTED] repliceerde niet. [REDACTED] repliceerde kort op het advies, waarna de zaak in beraad werd genomen.

De stukken van de rechtspleging en het administratief dossier werden ingezien.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. FEITEN

1.-

De rechtbank vertrekt van volgende -zakelijk weergegeven- feitelijkheden omdat deze relevant zijn voor de beoordeling in onderhavige zaak.

2.-

[redacted] diende verschillende aanvragen in bij [redacted] tot toekenning van het crisis-overbruggingsrecht met personen ten laste. Dit overbruggingsrecht werd haar ook toegekend. In haar aanvraag verklaarde zij dat zij minstens één persoon ten laste heeft (stuk 3 bundel [redacted]).

Verzoekster woont samen met twee van haar kinderen, [redacted] en [redacted]. Zij zet uiteen dat deze kinderen bij haar gedomicilieerd zijn, dat er in de echtscheidingsakte geen co-ouderschap is voorzien, dat haar voormalige echtgenoot geen alimentatie betaalt, dat zij het kindergeld ontvangt en dat de kinderen fiscaal ten haren laste zijn. Zij voegt eraan toe dat de vader van deze kinderen op geen enkele wijze nog contact heeft met deze kinderen en deze dus op geen enkele wijze ten laste heeft.

Het overbruggingsrecht met personen ten laste werd maandelijks aan verzoekster uitgekeerd door haar [redacted].

3.-

Bij brief van 2 februari 2023 (stuk 1 bundel [redacted]) vorderde [redacted] een deel van het aan verzoekster toegekende crisis-overbruggingsrecht terug, voor een totaal bedrag van 8.060,25 euro voor de periode van 1 maart 2020 tot 30 juni 2021.

[redacted] motiveerde deze terugvordering als volgt:

"In de periode 01/03/2020 tot 30/06/2021 ontving je van ons 8.060,25 euro in het kader van het overbruggingsrecht. Helaas was die betaling onrechtmatig. Je had geen recht op deze uitkering om volgende reden: na controle van onze gegevens met de officiële databank van het ziekenfonds blijkt dat je geen recht hebt op een uitkering met gezinslast.

Bedrag terugbetalen

We vragen je daarom het ten onrechte verkregen overschot, met name de som van 8.060,25 euro terug te betalen op het rekeningnummer [redacted] met vermelding "terugvordering uitkering [redacted] en dit voor 04/03/2023."

Het betreft dus de terugvordering van het verschil tussen het crisis-overbruggingsrecht met personen ten laste en het crisis-overbruggingsrecht zonder personen ten laste. De rekeninguittreksels werden voorgelegd door [REDACTED] stukken 2 bundel [REDACTED]

4.-

Uit haar verzoekschrift blijkt dat mevrouw [REDACTED] betwist dat zij geen kinderen ten laste heeft.

[REDACTED] op haar beurt houdt voor dat, gelet op het feit dat mevrouw [REDACTED] niet aantoont dat zij kinderen ten laste had van haar ziekenfonds, zij terecht overging tot invordering.

[REDACTED] benadrukt dat de aanvraagformulieren duidelijk verwijzen naar het begrip 'ten laste van het ziekenfonds' en dat de wetgeving omtrent de sociale zekerheid van openbare orde is.

[REDACTED] zet nog uiteen dat naar aanleiding van een grootschalige controle uitgevoerd door het RSVZ in samenwerking met de ziekenfondsen, gebleken is dat mevrouw [REDACTED] geen personen ten laste had van haar ziekenfonds. De door mevrouw [REDACTED] aangehaalde argumenten, waaronder de verwijzing naar de feitelijke realiteit en het fiscaal ten laste hebben van haar kinderen, zijn niet ter zake doend, aldus [REDACTED]

[REDACTED] heeft haar vordering herleid, gelet op het feit dat het kabinet van minister Clarinval, bevoegd voor zelfstandigen, recent besloot om amnestie te verlenen voor de maanden maart, april en mei 2020 voor wat betreft de supplementen personen ten laste. Dit brengt het bedrag dat [REDACTED] via tegenvordering thans nog terugvordert van mevrouw [REDACTED] op 7.093,02 euro.

3. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

5.-

Mevrouw [REDACTED] stelt dat zij de beslissing tot terugvordering van [REDACTED] van 2 februari 2023 betwist en daartegen beroep instelt. Het is volgens haar niet logisch dat zij, die volledig en alleen de gezinslast van haar kinderen draagt, niet het overbruggingsrecht met personen ten laste zou kunnen genieten.

[REDACTED] vordert in haar syntheseconclusie, neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 28 juli 2023:

"De vordering van eiseres ongegrond te verklaren.

Eiseres te veroordelen tot het betalen van het bedrag van 7.093,03 EUR, meer gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet sedert de vervaldag, zijnde 5 maart 2023 tot aan de dag der algehele betaling.

Kosten als naar recht."

4. BEOORDELING DOOR DE RECHTBANK

6.-

De rechtbank heeft geen twijfels over de ontvankelijkheid van de vordering van [REDACTED]

Alvorens zich uit te spreken over de gegrondheid van de vordering van [REDACTED] en over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de tegenvordering van [REDACTED] acht de rechtbank het noodzakelijk eerst volgende vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, omdat ingevolge artikel 10 van deze wet een binnen de doelstelling van deze wet (zijnde een extra financiële steun aan zelfstandigen met gezinslast verlenen om tegemoet te komen aan de reële financiële noden van zelfstandigen met gezinslast) niet pertinent en niet proportioneel (automatisch toepasbaar én onweerlegbaar) onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds een aanvrager van een crisioverbruggingskrediet met kinderen, jonger dan 25 jaar, bij wiens ziekenfonds één of meerdere van diens kinderen ingeschreven is als persoon ten laste en anderzijds een aanvrager van een crisis-overbruggingskrediet met kinderen, jonger dan 25 jaar, bij wiens ziekenfonds geen enkele van diens kinderen ingeschreven is als persoon ten laste.”

De rechtbank nodigt partijen uit om na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof ook standpunt te willen innemen over de vraag of de door [REDACTED] ingestelde tegenvordering al dan niet (deels) verjaard is.

7.-

Hierna legt de rechtbank uit hoe zij tot deze beslissing is gekomen.

De rechtbank beantwoordt daartoe de volgende drie vragen:

1. Heeft [REDACTED] artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, juist toegepast?
2. Is het noodzakelijk om een vraag tot toetsing van de grondwettelijkheid van artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof?
3. Is de tegenvordering door [REDACTED] ingesteld al dan niet gedeeltelijk verjaard?

1. Heeft [redacted] artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, juist toegepast?

8.-

De terugvordering door [redacted] betreft een deel van het aan [redacted] toegekende crisis-overbruggingsrecht. Concreet betreft de teruggevorderde som het verschil tussen het (covid) crisis overbruggingsrecht met personen ten laste en het (covid) crisis overbruggingsrecht zonder personen ten laste.

[redacted] heeft twee kinderen ten laste die bij haar gedomicilieerd zijn (administratief dossier) en feitelijk en fiscaal volledig ten haren laste zijn, zo houdt zij voor. Dit wordt door [redacted] ook niet betwist.

[redacted] houdt wél voor, ter ondersteuning van haar beslissing van 2 februari 2023, dat de feitelijke realiteit zoals het fiscaal ten laste hebben van de kinderen, hier helemaal niet ter zake doet. Het enige criterium op grond waarvan [redacted] al dan niet tot uitkering kon overgaan, was de vraag of de kinderen van de aanvrager ten laste waren van de aanvrager in het kader van de geneeskundige verzorging ("op haar ziekenfondsboekje stonden").

Aangezien [redacted] niet aantoont dat haar kinderen ten laste waren van haar ziekenfonds, is de terugvordering volgens [redacted] gegrond. [redacted] wijst er nog op dat de aanvraagformulieren duidelijk verwijzen naar het begrip "ten laste van het ziekenfonds" en dat de wetgeving omtrent de sociale zekerheid van openbare orde is.

9.-

In zoverre [redacted] voorhoudt dat [redacted] geen recht zou hebben op een uitkering van het (covid) crisis overbruggingsrecht voor zelfstandigen met gezinslast, draagt [redacted] overeenkomstig artikel 8.4 van het Burgerlijk Wetboek hiervan de bewijslast.

Het (covid) crisis overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen werd ingevoerd door de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van de covid pandemie ten gunste van zelfstandigen.

In artikel 10 van deze wet wordt het bedrag van het overbruggingsrecht bepaald en wordt de mogelijkheid gecreëerd om een verhoogde tegemoetkoming te ontvangen op voorwaarde dat de betrokkene de hoedanigheid van 'gerechtigde met gezinslast' heeft:

"§ 1. Het maandelijks bedrag van de financiële uitkering is gelijk aan het maandelijks bedrag van het minimumpensioen van een zelfstandige, die voldoet aan de voorwaarden van artikel

9, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit nr. 72 van 10 november 1967 betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, zoals bedoeld in titel IIbis van Boek III van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen. De begunstigde kan echter aanspraak maken op het hoger maandelijks bedrag van het minimumpensioen van een zelfstandige, die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9, § 1, eerste lid, 1°, van voornoemd koninklijk besluit nr. 72, zoals bedoeld in titel IIbis van Boek III van voornoemde wet van 15 mei 1984, op voorwaarde dat hij de hoedanigheid heeft van "gerechtigde met gezinslast" in de zin van artikel 225 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

De hoedanigheid van "gerechtigde met gezinslast" wordt bewezen aan de hand van een attest van de verzekeringsinstelling. Zolang het sociaal verzekeringsfonds niet over het vereiste attest beschikt, kan er slechts aanspraak gemaakt worden op het maandelijks bedrag van het minimumpensioen van een zelfstandige overeenkomstig artikel 9, § 1, eerste lid, 2°, van voornoemd koninklijk besluit nr. 72. Wanneer op grond van het vereiste attest blijkt dat de begunstigde dient te worden beschouwd als een "gerechtigde met gezinslast", dient het sociaal verzekeringsfonds de vereiste regularisatie uit te voeren. § 2. Wanneer de begunstigde in de loop van de toekenningsperiode van het overbruggingsrecht de hoedanigheid van "gerechtigde met gezinslast" in de zin van paragraaf 1 verkrijgt of ophoudt deze hoedanigheid te hebben, wordt de wijziging in het maandelijks bedrag uitgevoerd vanaf de maand die op die gebeurtenis volgt." (eigen onderlijning)

Voor een definitie van het begrip 'gerechtigde met gezinslast' wordt in deze wet verwezen naar artikel 225 van het Koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna verkort: koninklijk besluit van 3 juli 1996).

Artikel 225 § 1 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 bepaalt:

"Worden beschouwd als werknemer met persoon ten laste in de zin van artikel 93 van de gecoördineerde wet:

1° de gerechtigde die samenwoont met zijn echtgenoot;

2° de gerechtigde die samenwoont met een persoon waarmee hij een feitelijk gezin vormt; die persoon mag evenwel geen bloed- of aanverwant zijn van de gerechtigde tot de derde graad, noch een kind dat recht geeft op gezinsbijslagen of dat ten laste is van een ouder die een onderhoudsplicht heeft;

3° de gerechtigde die samenwoont met één of meer kinderen bedoeld in artikel 123, 3, behoudens de leeftijdsvoorwaarde voorzien in deze bepaling;

wanneer een kind kan worden ingeschreven ten laste van verscheidene gerechtigden, wordt de volgorde van inschrijving toegepast bepaald in artikel 125, § 1, derde tot vijfde lid en § 2;

4° de gerechtigde die samenwoont met één of meerdere bloed- of aanverwanten tot de derde graad;

5° de gerechtigde die alimentatiegeld betaalt, op grond van een rechterlijke beslissing of notariële akte, of op grond van een onderhandse akte neergelegd bij de griffie van de rechtbank ingeval van procedure tot echtscheiding of tot scheiding van tafel en bed met onderlinge toestemming, en de gerechtigde wiens echtgenoot een deel van zijn uitkeringen ontvangt als sommen verschuldigd door derden, met toepassing van artikel 221 of 223 van het Burgerlijk Wetboek; deze bepaling is evenwel slechts van toepassing voor de gerechtigde die zich in de situatie bevindt bedoeld in artikel 226 en op voorwaarde dat het bedrag van het alimentatiegeld of van de toegekende sommen ten minste 111,55 EUR per maand bedraagt.”
(eigen onderlijning)

In de hierboven onderlijnde eerste paragraaf, onder 3° van dit artikel wordt dan weer verwezen naar artikel 123, derde lid en 125 §1, derde lid tot vijfde lid en §2 van datzelfde besluit.

Artikel 123 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 bepaalt dat de hoedanigheid van persoon ten laste van een gerechtigde wordt toegewezen conform de voorwaarden bepaald in dat artikel en in de artikelen 124, 125 en 127. Concreet vallen kinderen, jonger dan 25 jaar van de gerechtigde, onder deze hoedanigheid van persoon ten laste.

Artikel 125 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 bepaalt:

“Bij betwisting tussen gerechtigden omtrent de vraag bij wie een kind als persoon ten laste moet worden ingeschreven, wordt het kind, overeenkomstig artikel 126 van de gecoördineerde wet bij voorrang ingeschreven als persoon ten laste van de oudste gerechtigde. Bij gerechtigden die niet onder hetzelfde dak wonen, wordt het kind bij voorkeur ingeschreven als persoon ten laste ten aanzien van de gerechtigde die met hem samenwoont.”

10.-

Besluit:

Uit de samenlezing van de hierboven vermelde artikelen van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 met artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, leidt de rechtbank af dat [REDACTED] de toepasselijke regelgeving juist heeft toegepast en dat het verkrijgen van het (covid crisis) overbruggingsrecht voor zelfstandigen met personen ten laste inderdaad enkel mogelijk is (was) indien de aanvrager één of meerdere kinderen ten laste heeft (had) van zijn of haar ziekenfonds.

2. Is het noodzakelijk een vraag tot toetsing van de grondwettelijkheid van artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof?

11.-

Het valt echter op, zoals [REDACTED] recht aanvoert, dat daarmee een onderscheid wordt gemaakt tussen een ouder met kinderen tot 25 jaar, die een crisis-overbruggingsrecht aanvraagt en waarbij een of meerdere kinderen ingeschreven staan bij het ziekenfonds van die aanvragende ouder, en een ouder met kinderen tot 25 jaar, die een crisis-overbruggingsrecht aanvraagt, maar waarbij de kinderen niet ingeschreven staan bij die aanvragende ouder, ongeacht de vraag of die ouder al dan niet in ruimere mate of zelfs exclusief de gezinslast van de kinderen draagt.

Het is de overheid weliswaar toegestaan om een onderscheid te maken tussen verschillende categorieën van personen, wanneer dat onderscheid gebaseerd is op objectieve criteria die relevant (pertinent) én proportioneel zijn in het licht van de doelstelling van de overheidsmaatregel.

12.-

Wanneer het gaat om het toekennen van een crisis-overbruggingsrecht aan zelfstandigen met gezinslast van kinderen tot 25 jaar (het gaat hier om een toeslag voor personen ten laste), is het niet relevant bij welke ouder een kind in het ziekenfonds (dus louter voor de toepassing van de ziekteverzekering) staat ingeschreven. Het gegeven dat een kind ten laste van één ouder voor het ziekenfonds staat ingeschreven, houdt immers niet in dat deze ouder meer uitgaven moet doen voor het levensonderhoud/de gezinslast van dit kind en/of dat dit kind feitelijk en in feite (meer) ten laste is van deze ouder dan van de andere ouder bij wie het kind niet is ingeschreven voor het ziekenfonds.

Theoretisch zou zelfs een ouder-zelfstandige die op geen enkele wijze financieel bijdraagt aan de opvoeding of het onderhoud van zijn of haar kinderen wél een verhoogd crisis-overbruggingsrecht kunnen krijgen, wanneer de kinderen staan ingeschreven ten laste van het ziekenfonds van deze ouder, en een ouder-zelfstandige, die exclusief en volledig de kinderlast/gezinslast draagt, maar bij wie de kinderen niet staan ingeschreven ten laste van het ziekenfonds, dat conform de geldende wetgeving niet kan.

En dit terwijl het coronacrisis-overbruggingsrecht een maatregel is die juist moe(s)t tegemoetkomen aan de (reële) financiële noden van de aanvrager en waarbij dus noodzakelijkerwijze ook de inkomsten en uitgaven van deze aanvrager het relevante criterium zou moet zijn en dus niet de louter administratieve inschrijving bij het ziekenfonds van de ene of de andere ouder, nu dit gegeven op zichzelf geen enkel financieel gevolg heeft voor de betrokken ouder en geen enkele aanduiding geeft over de realiteit van de verdeling van de gezins-/kinderlast tussen twee ouders.

Gelet op het feit dat artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandige bepaalt dat aan een aanvrager van een crisis-overbruggingskrediet hoe dan ook geen overbruggingskrediet met personen ten laste kan worden verleend, indien de kinderen niet ten laste van de ziekteverzekering van de aanvrager zijn ingeschreven, ligt het bekritiseerbare onderscheid vervat in dit artikel 10 zelf van deze wet, en niet in de hierboven vermelde uitvoeringsbesluiten.

13.

De rechtbank acht het dan ook noodzakelijk in het kader van de oplossing van voorliggend geschil hierover eerst een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof (zie hierboven).

3. Is de tegenvordering ingesteld door [REDACTED] al dan niet (deels) verjaard?

14.-

Overeenkomstig artikel 23 van de Wet van 11 april 1995 tot invoering van het “handvest” van de sociaal verzekerde, bedraagt de termijn om beroep aan te tekenen tegen beslissingen van de Instellingen van sociale zekerheid die bevoegd zijn voor de toekenning, betaling of de terugvordering van prestaties, op straffe van verval, drie maanden na de kennisgeving, of bij gebreke aan kennisgeving, drie maanden vanaf de dag waarop de betrokkene er kennis van heeft gehad.

In het voorliggende geval dateert de bestreden beslissing waartegen [REDACTED] beroep aantekent van [REDACTED] van 2 februari 2023.

Het verzoekschrift van [REDACTED] werd ter griffie neergelegd op 28 april 2023. Het beroep is tijdig. Het verzoekschrift is verder regelmatig naar de vorm. De vordering van [REDACTED] is dus ontvankelijk.

15.-

Wat de tegenvordering die werd ingesteld door [REDACTED] betreft, overweegt de rechtbank het volgende.

De periode van terugvordering in deze zaak betreft de periode van 1 juni 2020 tot 30 juni 2021 (voor de maanden maart, april en mei 2020 besloot het kabinet van minister Clarinval, bevoegd voor zelfstandigen, immers recent om amnestie te verlenen voor wat betreft de supplementen personen ten laste, zie hierboven).

Artikel 12 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandige bepaalt:

“Het sociaal verzekeringsfonds moet overgaan tot de terugvordering van de onterecht uitbetaalde bedragen, zo nodig langs gerechtelijke weg. De teruggevorderde bedragen worden overgemaakt aan het Rijksinstituut.”

Wat de verjaringstermijn betreft, bepaalt artikel 16 van deze wet:

“De vordering tot terugbetaling van de in artikel 3, 1°, bedoelde financiële uitkering die ten onrechte werd betaald, verjaart na verloop van drie jaar te rekenen van de datum waarop de uitbetaling werd gedaan. Buiten de oorzaken vermeld in het Burgerlijk Wetboek wordt de verjaring gestuit door een, bij een aangetekend schrijven, aan de schuldenaar betekende vordering tot terugbetaling van wat ten onrechte werd uitbetaald.”

De verjaringstermijn wordt op vijf jaar gebracht indien de ten onrechte uitbetaalde financiële uitkering werd bekomen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen of nog indien de begunstigde de verplichting bepaald in artikel 11, § 2, niet heeft nageleefd. [REDACTED] houdt niet voor dat daarvan in deze zaak sprake is, en dit blijkt ook niet uit de voorliggende stukken.

Gelet op het feit dat de socialezekerheidsregelgeving van openbare orde is, zoals [REDACTED] terecht voorhoudt in conclusie, raakt ook artikel 12 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht de openbare orde.

Er ligt geen bewijs voor van een aangetekende verzending van de brief van 2 februari 2023 waarmee [REDACTED] haar beslissing tot terugvordering bekend heeft gemaakt aan [REDACTED]

De tegenvordering van [REDACTED] werd ingesteld bij conclusie neergelegd op 28 juli 2023.

16.-

De rechtbank nodigt partijen uit om na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof (zie hierboven) ook standpunt te willen innemen over de rechtsvraag of de tegenvordering van [REDACTED] al dan niet (deels) verjaard is.

4. BESLISSING

De rechtbank, op (gedeeltelijk) eensluidend mondeling advies van het openbaar ministerie:

- verklaart de vordering van [REDACTED] ontvankelijk,
- stelt, vooraleer te oordelen over de ontvankelijkheid van de vordering van [REDACTED] en vooraleer ten gronde te oordelen, volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 10 van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, omdat ingevolge artikel 10 van deze wet een binnen de doelstelling van deze wet (zijnde een extra financiële steun aan zelfstandigen met gezinslast verlenen om tegemoet te komen aan de reële financiële noden van zelfstandigen met gezinslast) niet pertinent en niet proportioneel (automatisch toepasbaar én onweerlegbaar) onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds een aanvrager van een crisioverbruggingskrediet met kinderen, jonger dan 25 jaar, bij wiens

ziekenfonds één of meerdere van diens kinderen ingeschreven is als persoon ten laste en anderzijds een aanvrager van een crisis-overbruggingskrediet met kinderen, jonger dan 25 jaar, bij wiens ziekenfonds geen enkele van diens kinderen ingeschreven is als persoon ten laste.”

- verzendt de zaak voor het overige naar de bijzondere rol en houdt de beslissing over de kosten aan,
- nodigt partijen uit na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof (zie hierboven) standpunt te willen innemen over de rechtsvraag of de tegenvordering van [REDACTED] al dan niet (deels) verjaard is.

Dit vonnis werd gewezen door:

DE KEZEL EVELIEN, rechter-voorzitter van de kamer,
VERMANDER DAVY, rechter in sociale zaken, zelfstandige,
DEBLAUWE FRANKY, rechter in sociale zaken, zelfstandige,

bijgestaan door:

DESMET MELANIE, griffier,

DESMET MELANIE

Rechter in sociale zaken
verkeert in de onmogelijkheid
het vonnis te ondertekenen.
(Art. 786 Ger.W.)

DEBLAUWE FRANKY

VERMANDER DAVY

DE KEZEL EVELIEN

en uitgesproken op **NEGEN OKTOBER TWEEDUIZEND DRIEËNTWINTIG** in openbare zitting van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk, kamer K5, door DE KEZEL EVELIEN, rechter-voorzitter van de kamer en bijgestaan door DESMET MELANIE, griffier.

DESMET MELANIE

DE KEZEL EVELIEN